

Adı Lazım Olmayanlar

– Gürsoy · 18 Temmuz 2025

Ben meftuniyetle doğmadım.
Adım, duaya sığmayan bir inkıyadın sonunda unutuldu.
Ve ne zaman biri bir ismi terk ettiyse
O an bilin ki benim dilim kırıldı.
Zira her kelime bir küfürdür eğer Tanrı onu işitmemişse.
Ben böyle doğdum:
Sırtımda secdesiz bir segâh,
Alnımda kıblesiz bir bakış.

Merceksiz bir göz gibi baktı gece bana
Ki o göz, çoktan kendi yansımasını kör etmişti.
Takatini yitirmiş bir suretin çeperinde,
Adı anılmayanların gölgesi
Kendi yokluğuna secde etmiş.
Ve ben,
Bir suskunluğun ahşap çatlağında bekledim;
Ne vakit isimsiz biri ölse,
Adını ben unuturum diye.

Hiçbir levhada yazılı değil doğduğum yer
Çünkü o
İnsansız bir karanlığın haritasında
Okunmayan bir kıymık gibi duruyor.
İlk taş bana atılmadı belki ama
ilk çatlak benim içimdeki sessiz duvarda belirdi.
İşte o duvar ki,
"Kimse"nin yasını tuttu
Ama "herkes"in yüzünü sakladı.
Bir kefen gibi alnında bir itiraf taşıdı:
"İniltiyle değil, inkârla asıldım."

İnsan olmayan bir şiir yazmaya kalktım bir gece
Zaten İnsan dedikleri mahlûkun gıyabına şiir yazılmaz.
Yazmaya kalkarsan,
O şiir değil, bir lanetin protokolü olur.

Ben o protokolün ilk imzacısıyım:
Nefsimle değil,
Adını zikretmediğim her mahlûkun rûhî borcuyla dolandım.
O gecenin sabahında tüm insan suretleri misliyle kanadı.
İnsanı yok saydıkça
İnsan sureti, satırlarda kan gibi belirdi.
Yoklukları, adlarından fazla çağırır kendini.
Ölüler dile gelmez, evet
Ama sustuklarında çığlık gibi dökülürler mısraya.

Ben bir üvercinkafîrim.
Suretim, Rabbin dilsiz kalbinde asılı.
Ne zaman Tanrı "yaz" dese
Ben o kelâmın ucundan düşen bir harf tanesi kadar aciz olurum.

Adı lazım olmayanları yazmadım çünkü
yazsaydım, onlar Tanrı olurdu.
Ben şair de değilim
Çünkü şairlik hâfızası bozulmuş bir peygamberliktir.

Bir mabet yıkılırken taşlar konuşmaz
Ama duvarlarında kalan el izi
Bin ayetle sarsar suskunluğu.
Ben de öyle bir el iziyim:
Yalnızca
Adı lazım olmayanların başını koyduğu taşta kalan.

Bu yüzden söylüyorum:
İnsan olmayan bir şiirin Tanrı'sı ya yoktur
Ya da o Tanrı, benim sustuklarımdandır.
Eğer bir gün bu şiir okunursa
Okuyanın diliyle değil,
Unutmanın karanlığıyla yankılanacak.